

Introduktion

Den tredje gang

Den HELLIGE ÅNDENS tid!!!

Gud har til alle tider sendt sine seere og profeter til menneskene, når de er kommet på afveje og er gået på afveje. Således også i vores tid, også i dag, i disse dage, hvor 144.000 åndelige væsener, hvoraf mange er inkarneret og lever på jorden, mens de andre er i det hinsides og arbejder derfra, er blevet forseglet af Kristus for at storme helvedes porte som profeter og bønnekrigere og hjælpe lyset til at bryde igennem i en verden, der bliver mere og mere gennemsyret af mørket.

Hver enkelt høster det, han har sået i sine mange liv på jorden - gode gerninger belønnes med lykke, og onde gerninger dømmes ubønhørligt og hårdt af ens egen samvittighed. Selvskhedens tid er forbi - det er det, vi skal forstå ved verdens ende.

Helligåndens tid er kommet, og det er Jesu Kristi lovede genkomst - for mange ting ville han stadig have haft at sige til os dengang, men vi ville ikke have været i stand til at forstå det dengang - men nu er vi modne til det, og derfor taler Kristus igen til menneskene - og denne gang gør han det åndeligt - og det fra 1884 til 1950 til de stemmebærere, som han har udstyret i Mexico!

"Jeg har endnu meget at sige til jer, men I kan ikke bære det nu. Men når denne ene, Sandhedens Ånd, kommer, skal han lede jer ind i al sandhed. Thi han vil ikke tale om sig selv, men hvad han hører, vil han tale, og hvad der skal ske, vil han forkynde jer. Han vil forvandle mig, for han vil tage det, der er mit, og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit. Derfor sagde jeg: "Han skal tage noget af mit og forkynde det for jer" (Joh 16:12-15).

Roque Rojas - en genfødsel af profeten Elias - blev brugt af Kristus som et redskab til at bane vejen for ham, ligesom Johannes Døberer, der også var en genfødsel af Elias, gjorde det - han startede mødesteder i mexicanske forstæder med meget enkle mennesker. Disse var igen geninkarnationer af israelitter, som denne gang blev inkarneret i Mexico med den opgave at modtage Kristi tredje åbenbaring åndeligt gennem Helligånden som stemmebærere ved hjælp af deres forståelsesorgan, og at nedskrive den og efterlade den som en arv til menneskeheden.

Disse 366 budskaber fra Jesus Kristus af Mexico, hvoraf "Det Tredje Testamente" er blevet samlet som et kompendium med over 70 kapitler på 684 sider, først på spansk og siden også på mange andre sprog, er blevet udgivet i 12 bind under titlen: "Det sande livs bog".

De tre gange

(Citat fra Bogen om det sande liv)

Første gang (Faderen)

I begyndelsen af den første tid kunne Gud stadig kommunikere åndeligt med sine børn gennem nogle udvalgte. De hørte hans åndelige stemme, som ledte dem. Men da denne forbindelse gik tabt som følge af hans børns stigende materialisme, søgte Gud en mægler. Han udstyrede en mand, gennem hvem han kunne kommunikere sig selv til sit folk. Moses var det udvalgte redskab, gennem hvilket han bekendtgjorde de ti bud, som skulle give retningslinjer for livet, først til Israels folk og senere til hele verden. Moses symboliserer med de ti bud og de detaljerede instruktioner den første gang, hvor Gud åbenbarede sig selv for sine børn som Skaberer, den eneste Gud, i sin ubarmhjertige retfærdighed (Gud Fader i Treenigheden).

Anden gang (Sønnen)

Da tiden var inde, sendte Gud sin enbårne søn. Guds ånd blev menneske i Jesus og boede blandt mennesker. I sin lære afslørede han den guddommelige kærlighed, og med sit liv og sin offerdød gav han menneskeheden det perfekte eksempel; derfor var han den guddommelige mester, der opfyldte de ti bud fra den første æra gennem den kærlighed, der fandt sit højeste udtryk på korset, da han ofrede sig selv for menneskeheden. Jesus symboliserer den anden æra (Gud Søn i Treenigheden).

Tredje gang (Den Hellige Ånd)

Jesus kunne ikke åbenbare alt i sin tid på jorden, fordi menneskeheden endnu ikke var klar til det. Men han meddelte, at Faderen ville sende Talsmanden, Helligånden. Denne tredje tid blev indledt af Elias, hvis ånd oplyste et guddommeligt udpeget instrument. Det var en simpel mand ved navn Roque Rojas; ligesom Johannes Døberen var han forløberen for Guds Hellige Ånd, Sandhedens Ånd, som skulle manifestere sig blandt mennesker. I 1866 proklamerede Elias' ånd gennem sit ordmediator: "Jeg er Elias, profeten fra den første æra, den første æra, den med forvandlingen på Tabor-bjerget; gør jer klar..." De tilhørere, der havde et åndeligt syn, så Jesus, Moses og Elias, ligesom disciplene oplevede det ved Jesu forvandling på Tabor-bjerget. Dette er bekræftelsen af de tre store tidsaldre, og at Elias symboliserer den tredje tidsalder, hvor Sandhedens Ånd kommunikerer, eller: Kristi genkomst i Ånden (Gud Helligånd i Treenigheden).

Gud giver sine åbenbaringer i perfekt rækkefølge:

Læren om kærlighed blev givet til os gennem Jesus (anden gang), efter at vi allerede havde tilstrækkelig viden om Guds retfærdighed (første gang). Og således vil vi være i stand til at modtage sandhedens og visdommens lære i os selv i det omfang vi opfylder kærlighedens lære (tredje gang). Dette er den tredje tid - Elias' tid - Helligåndens tid; den begyndte i 1866 i Mexico med skrivningen af Det Sande Livs Bog, som i sidste ende kulminerer i Kompendium af Det Tredje Testamente. Det handler om doktrinen om åndeliggørelse af alle mennesker og om forberedelsen til Kristi 1000-årige regeringstid og hans kommende fredsrige på jorden.

Gud bor i ethvert menneske, og Gud er Fader og Skaber af alle væsener, hvad enten de er i denne verden eller i det hinsides - alle er hans børn. Mennesket er et inkarneret åndeligt væsen, som Gud skabte i begyndelsen af skabelsen. Disse åndelige væsener har gennemgået mange inkarnationer for at perfektionere sig selv, først i andre, mere fuldkomne verdener og nu også på forsoningsplaneten Jorden, som dog også er en skole for åndeliggørelse.

Ethvert menneske har en gnist af Gud i sig - samvittigheden. Samvittigheden styrer menneskets ånd - ånden styrer menneskets sjæl, og sjælen styrer menneskets sind og dets krop. Mennesket må åndeliggøre sig og lære direkte fællesskab med Gud uden hensyn til trosretning, trosretning, farve, nationalitet ud over doktriner, tilbedelse af ydre former og falske kulter, kirker af sten, farisæisme og falsk lære af falsk lys! (Antikrist)

Gud selv ønsker at vejlede og lede ethvert menneske ved hjælp af den guddommelige gnist i hjertet, som er iboende i ethvert menneske, dvs. i menneskets ånd, som er samvittigheden. Og han gør det med respekt for menneskets frie vilje som en kærlig far, der altid ved, hvad der er bedst for hans barn.

Mennesket må lære at åbne sin ånd, at høre sit hjerte og Guds stemme i sig selv, at lade sig instruere, inspirere og lede af Gud, så vil hans liv blive en velsignelse for ham selv og andre.

Menneskets opgave er at udføre kærligheds- og barmhjertighedsgerninger for at behage og blive som Gud, hans Fader, dvs. at fuldkommengøre sig selv, så han kan nærme sig Gud. Hans mål er at opnå fuldkommenhed ved hjælp af sine egne anstrengelser og gennem Guds nåde, så han kan få lov til at vende hjem til Faderen for evigt og leve evigt sammen med ham. Det er en lang vej, som ethvert menneske, ethvert åndeligt væsen skal gå skridt for skridt, og dertil har det brug for den guddommelige lære, som har magt til at rense ånden og fuldkommengøre de åndelige væsener.

De syv segl

"Livets Bog", som vi kender fra Johannes' Åbenbaring med de syv segl, indeholder menneskeheden historie som forudset af Gud. Den er opdelt i syv store kapitler, som hver har et særligt segl. Disse segl blev løst af Kristus, så lyset i det pågældende kapitel i Livets Bog, Guds vilje og uddannelsesplan, kunne virke og blive realiseret i menneskets verden. Derved symboliseres hovedlæren om menneskeheden respektive åndelige udviklingsstadie i en symbolsk begivenhed af en af Guds udvalgte som ledetråd og forbillede for denne epoke og for alle senere tider. - Siden begyndelsen af den tredje æra er "Livets Bog" blevet åbnet ved det sjette segl.

Det første segl: Ofringen

Herren fortæller os i sit nye ord: "Det første af disse stadier af åndelig udvikling i verden symboliseres af Abel, Faderens første tjener, som bragte Gud sit forsoningsoffer. Han er symbolet på ofring.

Misundelse rejste sig mod ham." (U.(=Instruktionsnr. og vers) 161:54)

Fra 1. Mosebog kapitel 4 ved vi, at Kain og Abel ofrede deres brændoffer til Gud. Abel's gave så Gud nådigt på den, for den blev givet med et uskyldigt og rent hjerte. Men Kain blev afvist af Gud, fordi Kain ikke var ren af hjertet. Dette gjorde Kain meget vred, og af misundelse og had slog han sin bror Abel ihjel. Den dybe betydning af denne bibelske fortælling er imidlertid, at Abel - ud over sit materielle brændoffer - også havde ofret Gud det åndelige offer af sine jordiske menneskelige lidenskaber. Derfor var hans hjerte uskyldigt og rent. Denne rensning af hans væsen er således selve symbolet på offeret. Sammenfattende kan vi sige, at det første segl betyder, at vi skal ofre vores syndige lidenskaber, at ånden dominerer materien, og at vi derved opnår åndelig forening med vores himmelske Fader.

Det andet segl: Tro

Det symboliseres af Noa. Menneskene lyttede ikke til det første segls lære, men lod sig i misbrug af deres frie vilje dominere af materialismens onde lidenskaber. I 1. Mosebog 6:3 ff. læser vi: "Da sagde Herren: "Mennesker skal ikke mere straffes af min Ånd, for de er kød. Jeg vil give dem endnu hundrede og tyve år. . Da Herren så, at menneskenes ondskab var stor på Jorden, og at alle deres Hjerters tanker og handlinger var onde for evigt. ...og han sagde: "Jeg vil udlette de mennesker, jeg har skabt, fra jordens overflade... . Men Noa fandt nåde i Herrens øjne... . Noa var en gudfrygtig og ulastelig mand og levede et gudfrygtigt liv i sine dage. . . "

Folket foragtede Guds advarsel og troede ikke på den frist, der blev sat for dem til at ændre deres adfærd. Kun én troede, Noah. Han blev udvalgt af Herren til at være hans redskab til at begynde på ny med en ny menneskehed efter syndfloden. - Det krævede en stærk tro at gennemføre alle Guds påbud, som også var ganske usædvanlige på den tid og derfor blev latterliggjort af menneskene. Men Noa stolede på sin Gud og handlede som han fik befalet. Troen var den frelsende ark for Noa, ikke kun bogstaveligt, men også åndeligt, og troen er den dag i dag en frelsende kraft for enhver troende. Det er heller ikke tilfældigt, at Abraham, den anden store troshelt, levede netop på tidspunktet for det andet segl.

Det tredje segl: Åndelig styrke

Det symboliseres af Jakob. Gud gav Jakob det åndelige navn "Israel", som betyder "stærk". Jakob eller Israel mødte mange modgang og farer i sit liv - som Gud satte ham på prøve - men som han var i stand til at overvinde på grund af den åndelige styrke, der var i ham. Han blev et symbol for folket på den åndelige styrke, som vi skal opnå for at kunne udholde de prøvelser, som Gud sender os, med tålmodighed og overgivelse. Takket være den førnævnte åndelige egenskab valgte Gud ham til at være stamfader for Israels folk, idet hans 12 sønner blev til de 12 stammer. Jehova var også i stand til at give en stor åndelig åbenbaring gennem ham.

Fra Det Gamle Testamente kender vi den historie, der er kendt som "stigen til himlen" (1. Mosebog 28,10 ff.): Jakob så i en drøm en stige, der stod på jorden og rakte op til himlen, og Guds engle steg op og ned ad den. På toppen af stigen stod Herren. I symbolske billeder viste Gud således åndens udvikling. Vores ånd skal blive mere moden og ren for at stige op trin for trin. Vi kan forstå, at det ikke er muligt for vores ånd at opnå den renhed, der er nødvendig for at klatre op ad stigen, før vi er sammen med Gud i et enkelt menneskeliv, så at sige i første forsøg. Det kræver mange forsøg, mange inkarnationer, at gå et par trin opad hver gang, alt efter hvor moden vores ånd er blevet. Hermed formaner Herren os til ikke at stå stille på stigen, dvs. til hele tiden at gøre fremskridt i vores åndelige udvikling, for ellers hindrer vi dem, der kommer efter os, i deres åndelige udvikling. - De Guds engle, der stiger ned på stigen, er de avancerede lysånder, som Herren sender ned for at hjælpe dem, der stiger op. Her kommer det igen til udtryk, at Gud ikke lader os alene på vejen hjem til ham, men tilbyder os sin hjælp. Vejen til at opnå det tredje segls egenskab er at lytte til læren fra de to foregående: Kun ved at ofre de lavere lidenskaber og ved urokkelig tro kan Gud få den gnist af Ånden, der lever i os, til at blive en stor styrke.

Det fjerde segl Loven

Den er symboliseret af Moses. Gud valgte ham til at befri Israels folk fra den egyptiske trældom, og gennem ham gav han folket de ti bud og mange påbud, som gjorde Guds vilje kendt for folket. De ti bud blev grundlaget for alle menneskelige love, og hvis de var blevet trofast overholdt, ville menneskeheden have fulgt den gode vej: den vej med sand tilbedelse af Gud, retfærdighed, orden og

respekt for næsten. Men den manglende overholdelse af den guddommelige lov, det vil sige menneskets ulydighed mod Guds vilje, har bragt menneskeheden til afgrundens rand.

Det femte segl: kærlighed

Den er repræsenteret af Jesus. I ham blev Gud menneske af kærlighed til os. Hans liv var et perfekt eksempel og hans undervisning en enkelt forherligelse af kærligheden, som fandt sin højeste fuldbyrdelse, da han gav sit liv for os. Derfor kunne han opsummere sin lære med ordene: "Jeg giver jer et nyt bud, at I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer, så I også skal elske hinanden" (Johannes 13:34).

Og i dette nye kærlighedsbud er hele loven indeholdt. Hvis den overholdes til sidste konsekvens, vil det bringe Guds åndelige rige til denne jord. I det hinsides er dette allerede tilfældet, fordi kærligheden er forudsætningen og grundlaget for det åndelige rige.

Det sjette segl: Visdom

Det sjette segl symboliseres - som en optakt og forberedelse til den tredje æra - af Elias, profeten og den store kriger i Det Gamle Testamente, som efter at have fuldført sin mission drog til himlen i en "brændende vogn" (2. Kongebog 2:14),

Denne billedlige fremstilling viser os, at Elias' ånd er Guds lysfyldte kriger. Ifølge Jesu vidnesbyrd var denne kerubiske ånd også inkarneret i Johannes Døberen (Matth. 11, 7-14), som forberedte hjerterne, så Jesus kunne lægge sin lære i dem. Han banede også vejen for Herren i vor tid ved hans åndelige genkomst og som en magtfuld englefyrste giver han alle ånder og verdener lyset fra Helligånden, den guddommelige visdom, som strømmer ud af det åbnede sjette segl eller kapitel i Livets Bog, hvis lære og åbenbaringer Herren selv gjorde kendt gennem udvalgte redskaber indtil 1950. Men det sjette segls tid sluttede ikke her. Lyset fra det sjette segl vil fortsætte med at skinne på menneskeheden, indtil de har anerkendt Kristi åbenbaringer ved hans genkomst og har åndeliggjort sig selv. De besøge, der finder sted på samme tid, vil hjælpe denne udvikling, så ånderne kan modtage Guds sandhed og visdom. På denne måde vil menneskeheden blive forberedt på det syvende segl.

Det syvende segl: Afslutningen

Med det syvende segl er frelsesværket afsluttet, ligesom skabelsen billedligt talt blev afsluttet på den syvende dag. Ånden har fuldført den lange og smertefulde rejse og er igen i nært fællesskab med sin Fader, fra Ånd til Ånd. Den ulydige søn vender hjem til Faderens hus, han har overvundet sig selv og verden. - Symbolet på det syvende segl er den himmelske Fader selv, som vil være det endelige mål på denne vanskelige vej til udvikling og rensning af ånderne. Det syvende segl er endnu ikke blevet åbnet. Måske er det allerede nu tilladt for den ene eller den anden ånd, takket være hans åndelige modenhed, at opleve en lille forsmag på, hvad det syvende segl vil bringe. Men for hele Israel og for menneskeheden vil generationer stadig skulle komme og gå, mange års prøvelser vil stadig skulle falde, mange tårer vil stadig skulle rense hjerterne, indtil den største tid vil være kommet for alle: tiden med konstant fællesskab med Faderen.

III Israels folk

I undervisningen taler Herren ofte om "Israels folk", "mit folk" eller blot om "folket". Dette henviser på ingen måde til den mexicanske nation, i hvis midte demonstrationerne fandt sted. Betyder det staten Israel? - Nej - For at undgå fejl er der her en kort forklaring på oprindelsen af navnet "Israel", og hvem der tiltales i åbenbaringerne med "Israels folk". Den bibelstuderende kender fortællingen i Det Gamle Testamente, ifølge hvilken Jakob i en vanskelig livssituation om natten kæmpede med en "mand", indtil daggryet brød frem. "Manden" kunne ikke overvinde ham og sagde til sidst: "Du skal ikke længere hedde Jakob, men Israel, for du har kæmpet med Gud og med mennesker og er faldet til jorden." Og Gud fornyede sit løfte til Jakob: "Dit afkom skal være som jordens støv, og du skal spredes ud mod aften og morgen, mod nord og syd, og ved dig og dit afkom skal alle jordens slægter velsignes" - Israel er et åndeligt navn og betyder "stærk". Det skulle være et stærkt, åndeligt fællesskab, der skulle omfatte hele folket, en talrig og stærk nation Israel. Og Gud gav det forjættede land til folket, så de kunne leve i fred i det og uddybe deres åndelige forbindelse med ham. Men i overensstemmelse med den pagt, der blev indgået med Gud, var det en betingelse, at det skulle gøre den eneste Guds sande tilbedelse og sandheden i hans lære kendt for alle jordens folkeslag, dvs. at det skulle være et præstefolk.

Det Gamle Testamente giver en levende beskrivelse af Israels nations udvikling gennem århundreder. Snart blev der en splittelse synlig i det: på den ene side den lille gruppe, som vi vil kalde det åndelige Israel, fordi den opretholdt den åndelige kontakt med Gud, og fra hvis midte de kloge ledere af folket og de store profeter kom frem. På den anden side er der flertallet, som vi vil kalde det materialistiske Israel, fordi de brugte de guddommelige velsignelser i form af stor visdom, udholdenhed og energi udelukkende til at opnå magt og rigdom. Denne ulydighed mod den pagt, de havde indgået med Gud, bragte ofte alvorlige prøvelser over Israels folk, som var deres egen skyld, for deres rigdom, magt og stolthed udfordrede nærliggende nationer til at føre krig mod dem. I trængsel og nød råbte folket til deres Gud, men omvendelsen varede kun, indtil de genvandt deres frihed og kom til rigdom. Under de mange prøvelser levede mindretallet af det åndelige Israel ubemærket, men alligevel fuld af tro og håb på Messias. Derfor var han i stand til at blive menneske midt iblandt dem i Jesus for endnu en gang at henlede sit folks opmærksomhed på sin åndelige mission blandt nationerne og forberede dem på den. Det åndelige Israel fulgte ham og var glad for at høre hans ord. Flertallet, det materialistiske Israel, tog næppe notits af ham, og den officielle kirke afviste ham på det kraftigste. Den forventede en stærk mand, en mægtig kriger, som skulle bryde romernes styre og rejse et jordisk, herligt og uovervindeligt Israel. Men Messias var ydmyg og erklærede: "Mit rige er ikke af denne verden." Deres skuffelse var så stor, at de dømte ham som en opildner og bespottet og lod ham korsfæste. - Der var således sket en begivenhed af enorm betydning: den synlige adskillelse mellem det åndelige og det materialistiske Israel.

Det åndelige Israel samledes omkring apostlene, og i den lille skare modnedes snart den erkendelse, som apostlen Peter udtrykte i ordene: "Nu forstår jeg sandelig, at Gud ikke ser på person, men at den, der frygter ham og gør det rette, er ham velbehagelig i alle slags mennesker." - Det er altså ikke kun jøderne, der tilhører det åndelige Israel, men alle religioner og nationer, der tror og handler efter Kristi ord; for det er et åndeligt fællesskab og derfor ikke bundet til nationer. Det materialistiske Israel led i sin fanatiske bestræbelse på at slippe af med det romerske styre et alvorligt krigsligt nederlag, og efter Jerusalem's ødelæggelse i år 70 e.Kr. ophørte det med at være en nation, og jøderne blev spredt over hele verden. Det materialistiske Israel påførte sig selv en frygtelig dom ved sin ulydighed mod de guddommelige love og ved sin afvisning af Messias. Jesu profeti blev ubarmhjertigt opfyldt ved synet af det storslåede tempel i Jerusalem: "Sandelig, siger jeg jer, her skal der ikke efterlades en sten på en anden sten, som ikke skal brydes ned." Og igen: "Jerusalem, Jerusalem, du, som dræber profeterne og stener dem, der er sendt til dig; hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og I har ikke villet det! Se, dit hus skal stå øde hen for dig." - I de følgende århundreder var de et uvelkomment mindretal overalt og led under undertrykkelse, ydmygelse og modgang. Men nu, næsten 2000 år efter disse forfærdelige begivenheder og den deraf følgende synlige splittelse mellem det åndelige og det materialistiske Israel, sker der igen en forandring af ufattelig stor betydning. Det åndelige Israel, der som en knap nok bemærket minoritet blandt jordens folk var en svag og lidet indflydelsesrig gruppe, er ved at blive vækket og samlet. Kristus taler i sin åndelige genkomst til "Israel i overensstemmelse med Ånden". Han forener nu alle "Israels spredte stammer" for at udruste deres ånd og sende dem i kamp, indtil de har opnået frelse og åndeliggørelse af menneskeheden. Vejledningen til dette er Kristi nye åbenbaringer, der er samlet i de 12 bind "Det Sande Livs Bog". På den anden side har vi det materialistiske Israel. Lang og sørgelig har dens pilgrimsrejse været, siden den har forkastet ham, der tilbød den sit rige som ny arv. Men den tungeste undertrykkelsestid er forbi; den er blevet rig, og med penge har den stor indflydelse. Den er blevet stærk og stolt, og den nationalistiske gren har igen slået sig ned som en nation, de gamle religiøse traditioner er vågnet op. Den tror, at den opfylder Jehovas og Moses' love, men i virkeligheden tilbeder den stadig guldkalven. Den er langt fra at forstå og udføre sin åndelige mission. Dette må ikke opfattes som en ensidig bebrejdelse af jøderne eller den israelitiske nation; alle jordens nationer - måske med undtagelse af små minoriteter - er materialiserede og "danser omkring guldkalven". - Når det materialistiske Israel nævnes specielt i denne forklaring, skyldes det, at denne afhandling omhandler det åndelige og materialistiske Israel og fastslår, at sidstnævnte - endnu - ikke opfylder sin af Gud bestemte opgave som præstefolk blandt jordens nationer.

Ufrivilligt spørger vi os selv: Hvad vil der ske næste gang? - Vi må ikke glemme, at Gud har givet store løfter til Israels folk, og at han aldrig vil bryde dem. Men vi må også være opmærksomme på, at de velsignelsesløfter, som Gud gav Jakob om hans afkom, vedrører ånden, ligesom allerede Jakobs senere navn, nemlig Israel, er et åndeligt navn. Det er en fejl at tro, at løfterne henviser til materien, dvs. til folkets stamme eller til Israels nuværende tilstand. Hvis det var tilfældet, ville Guds profeter og budbringere stadig opstå i den. - Men den tid vil komme, hvor Israel, som nu stadig er materialistisk, vil forenes med det åndelige Israel, og de to vil igen danne en enhed, den ene nation Israel. Men hvornår vil det ske? - Når det materialistiske Israel giver afkald på penge, magt og stolthed og anerkender Herrens nye åbenbaringer - hvilket sandsynligvis først vil være muligt efter endnu en alvorlig visitation - og med smertefulde tårer udbryder: Jesus var Messias, og Kristus er også for os "vejen, sandheden og livet".

*****